

De kracht van het Woord

een brief door J. Warburton

25 september 1835, aan William Gadsby

Geliefde broeder, genade en vrede zij met u. Uw brief kwam deze morgen veilig in mijn bezit. Ik was erg blij van u te horen, maar wat jammer te vernemen dat u zo onwel geweest bent. Maar het is de vriendelijke hand van een Vader, en loof Zijn dierbare Naam dat wij ogenblikken hebben dat wij kunnen zingen en zeggen:

*“Het is de Heere,
Wiens ongeëvenaarde bekwaamheid,
uit droefnissen kan opbeuren.
Reden om de eeuwigheid te vervullen,
met altijd groeiende lof.
Hoe kan mijn ziel, met hoop als deze,
Gemelijk zijn of morren?
Mijn genadige God, doe hetgeen U behaagt,
Maar leer mij te berusten.”*

Ik ben enige dagen in een zeer droefgeestige gemoedsgesteldheid geweest. Alles scheen uitermate duister, zowel van binnen als van buiten. Maar door het lezen van uw brief deze morgen, kwam de dierbare Heere in mijn arme, door de duivel geslingerde ziel, met een zachte stem: “Gij zult gedenken aan al den weg, dien u de HEERE uw God geleid heeft” (Deut.8:2). O, wat een lieflijke herinnering aan de zalige tijd toen u en ik (ellendige) in het water afdaalden, en deelnamen aan Zijn gezegende ordinantie. O, hoe zoet is het terug te blikken, als we kunnen zien de getrouwheid, goedheid, barmhartigheid, kracht, lankmoedigheid en tedere, onovertroffen vriendelijkheid van een Verbonds-God, bewezen aan zulke arme, opstandige ellendelingen als ik! O, mijn geliefde broeder, het overstelpt mij als ik Zijn soevereine vriendelijkheid kan zien en gevoelen. Ik móet wel goed spreken van de soevereine, vrije, verkiezende, rechtvaardigende, roepende, vervullende, verlossende, ondersteunende genade. Alleen genade is mijn leus, en dat zal het zijn totdat ik sterf.

Ik verlang ernaar u te zien, want de vele versmeltende, zielvernederende, duivel-vernietigende tijden die ik van een dierbare Zaligmaker door middel van uw mond gehad heb, zullen nimmer uit mijn arme ziel gewist worden. Het is vaak duister en bewolkt; ja, soms ben ik gereed te besluiten, dat alles één stuk misleiding geweest is. Maar de dierbare vertrooster kan het allemaal weer zoet en nieuw maken, en hoe goed is het, om er weer de geur van te ondervinden. Ik ga nog altijd struikelende voort, maar het is een weg tegen vlees en bloed in. Maar het blijkt, dat hoe groter dwaas ik ben, des te meer de Heere het Woord onder ons zegent. Drie weken geleden voegde zich iemand bij ons, die dierbare getuigenissen geeft van de kracht die met het Woord gepaard gaat. Het is de kracht, mijn broeder, waarvoor wij te strijden hebben; wat is alles zonder dat? Het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht.

We vormen een overvolle vergadering; we zijn verplicht elke zondag stoelen in de paden te zetten. Het doet er niet toe, of duivels of ledige belijders razen en tieren, God zal Zijn eigen raad volvoeren, en ik ben er zeker van dat:

*“Hij roept de dwazen om hun bekend te maken,
De verborgenheden van Zijn genade,
Om de waanwijsheid terneder te werpen,
En al haar trots te verlagen.”*

Vorige week ging ik naar Allington, **waar ik de heer Philpot doopte**, en ik twijfel niet of de Heere was daar tegenwoordig. Hoe meer ik van hem weet, hoe meer vereniging ik met hem gevoel.